

Sjećanje na Boška Petrovića

Daleke 1954. god. nas oko 800 brucoša upisalo je studij elektrotehnike na Tehničkom fakultetu u Zagrebu.

U toj našoj generaciji bio je i naš dragi kolega Boško Petrović, za kojeg tad još nismo ni slutili da mu je muzika „u krvi“.

Studij je bio zahtjevan i naporen. Studiralo se od jutra do mraka, pa i subotom. Nedjeljom pak, pisali smo programe iz mehanike i nacrtne geometrije. Boško se ni po čemu nije razlikovao i on je bio jedan od nas. Preko dana studij, navečer susreti na „špici“, subotom „plesnjaci“: glazbeni, Tucman, Laščina, Ribnjak i.t.d. A onda Boško me pozvao na Laščinu kao svog gosta. I tu me je dočekalo veliko iznenađenje – Boško Petrović svirao je harmoniku u plesnom orkestru.

Boško se sve više bavio muzikom i konačno je na trećoj godini napustio studij elektrotehnike, ljubav prema glazbi bila je jača. Razgovarali smo o tome, žalio je za studijem, ali nije bilo izbora.

Životne staze vodile su nas različitim smjerovima, a Boškova zvijezda sjajila je na glazbenom nebu.

A u sjećanju mi je ostao i naš slučajni susret u Teslinoj, za koji tad nisam ni slutio da je nažalost i posljednji.

Boško je kao i uvijek bio pun života. Srdačno smo se zagrlili i naravno završili u njegovom BP klubu. Dugo smo sjedili uz njegov omiljeni irish coffee prebirući po sjećanjima. Rastali smo se uz nadu u ponovni susret.

No sudbina je imala drugi plan.

Vijest da nas je napustio dragi Boško duboko me je ražalostila, no zvuci njegova vibrafona dugo će lebdjeti nad Teslinom, Zagrebom

U Zagrebu, studeni 2011.

Prof. Zijad Haznadar